

TREI

Oliver se speriasa (și nu era un băiat care să se sperie ușor).

— Are față! a spus.

— Firește că are față,
a spus Iris.

Oliver i-a făcut cu mâna Insulei Hoinare.

— Ăă... a spus el.

— Salut! a zis Iris. Vrea să știe unde mergi.

Insula Hoinară i-a privit gânditoare. Nu era obișnuită să i se vorbească. Trecuseră ani de zile de când

nu mai vorbise cu cineva. Nici măcar nu-și dăduse seama că e cineva pe capul ei până nu apăruseră fețele astea cu susul în jos.

— Te rog, a spus Oliver. Trebuie să găsec celelalte insule. Mama și tata erau pe una din ele. De-asta trebuie să aflu încotro mergeți.

Insula Hoinară și-a deschis gura cavernoasă. Și-a dres glasul cu o tuse sfărâmicioasă care suna ca și cum imensități de piatră s-ar fi frânt și s-ar fi mișcat în măruntaiele pământului.

— Se duc toate în Vadul Algelor, pentru Noaptea perucilor-de-mare.

Pe Oliver îl luase amețeala, tot stând cu capul în jos. S-a ridicat.

— Ce e o perucă-de-mare? a întrebat.

— N-ai auzit? i-a răspuns Iris. La fiecare șapte ani, Insulele Hoinare se adună în Vadul Algelor ca să-și arate comorile. Vezi tu, le place să colecționeze lucruri – tot ce aduce marea sfârșește în capul lor. Sunt foarte mândre de colecțiile lor. În Noaptea perucilor-de-mare, toate poartă câte o perucă cu toate bogățiile pe care le-au adunat în călătoriile lor. Cea care are peruca cea mai frumoasă e declarată câștigătoare. E o mare onoare. Fac un tam-tam imens cu chestia asta.

Cine câștigă devine Prima Insulă pentru următorii șapte ani și, dacă vrea, poate să le dea ordine celorlalte insule și să-și aleagă cele mai bune bucăți de perucă.

— Cred că Zdrăngănel câștigă de data asta, a spus insula. Sau Motoflete. Ei au mereu cele mai bune peruci. Dar, firește, au linii de coastă complicate și foarte crestate. Tot felul de chestii interesante se prind în ele. Ce ajunge pe malurile mele e luat înapoi de apă. Uitați-vă și voi la mine! După toate călătoriile astea, nu mă pot lăuda decât cu câteva bucăți de frânghie veche și un cuib idiot de pasăre.

Oliver s-a gândit la ce-ar fi putut să spună ca s-o încurajeze pe biata insulă, dar era adevărat: peruca ei nu era cine știe ce. În vârf n-avea decât roci pustii, cu niște smocuri de păr ierbos răsărind pe ici, pe colo, și, acum că Oliver începuse să o observe mai bine, destul de mult găinaț de albatros.

— Cu cine vorbești? a întrebat domnul Culpeper, pășind țațoș pe plajă. Și care cuib zice că e idiot?

— Nici nu știu dacă să mă obolesc să mă duc până acolo, a continuat insula, cu vocea ei adâncă și tânguitoare. Nici nu vă închipuiți ce peruci minunate o să poarte lumea în Vadul Algelor. Și hop și eu, cu bucățile mele de frânghie și cuibul meu de pasăre. O să râdă toți de mine. Poate că nici nu mă duc de data asta.

— Nu! a spus Oliver, aplecându-se iar peste marginea insulei. Trebuie să te duci. Sau cel puțin spune-mi cum să ajung acolo, ca să-i găesc pe Mama și pe Tata.

— Dar nu e un loc în care-ai putea ajunge, a spus Iris distrată. Nu de unul singur.

S-a așezat și ea lângă el, cu părul ud atârându-i în aer.

— Vadul Algelor nu e genul ăla de loc. E locul în care toate creaturile vechi ale mării s-au dus să trăiască atunci când oamenii din

lumea ta au încetat să mai creadă în ele. De fapt, acolo locuiesc și eu, doar că eu am ieșit să-l caut pe oftalmologul ăla. N-am reușit să dau de el și-acum nici eu nu-mi mai găsesc drumul spre casă.

A clipit ca o mioapă. Lui Oliver i s-a părut că vede lacrimi adunându-se în colțul ochilor ei.

A luat frânghia de nailon pe care o văzuse pe mal cu o zi înainte și, legând-o bine de o stâncă, a coborât pe ea în dreptul ochilor insulei.

— Ai auzit? a întrebat-o. Avem amândoi nevoie să ajungem în Vadul Algelor. Nu vrei, te rugăm, să ne duci acolo?

— Nu știi ce să zic, a spus insula cu amărăciune.

Oliver s-a încruntat, legănându-se în fața ochilor imenși ca ceasul unui hipnotizator.